

dicuntur partes respectu mediū contingentis eas adiuvicem. Mobile autem quod mouetur est quoddam dīuisibile: et est in potentia ad renovationem: ubi: loci: et situs: et hec potentia dīuisibilis est secundum diuersas partes magnitudinis ubi: loci: et situs. Et cum ipsa potentia sit dīuisibilis: et cuiuslibet dīuisibilitatis sit mensura aliqua: ergo exitus ipsius potentie ad actum erit aliqua mensura: et talis mensura est tempus. Et sicut ipsum mobile quod fertur vel mouetur in motu suo unum et idem est ens: habens tamen comparationes ad partes magnitudinis: respectu termini ad quem: et respectu termini a quo: ita est idem nunc secundum substantiam quod adiūcet ei quod fertur: et tamen non habet idem esse secundum quod fluit a priori in posterius: quem fluxum habet a continuo processu mobilis a parte priori in partem posteriori.

Nunc est substā

rem. Et sic patet quod nunc est substantia temporis: quia tempus nihil aliud est nisi unum fluxu suo suscipiēs esse continuum: nihil enim est accipere de tempore nisi nūc: quod enim preteritum est: nō est: et quod futurum est nondum est.

Acceptōes nūc

est. Nunc duobus modis accipitur. scilicet pro nunc quod est substantia temporis: de quo iam dictum est. Et pro nunc quod est terminus temporis: non tamen simpliciter sed in comparatione ad intellectum vel ad aliquem certum